

במדינה

(המשך מעמוד 7)

זה — אם מפני שאינה מעוניינת בכך באמת, אם מפני שאין לה הכוח הדרוש לכך. העניין כולו ררום. אך אם תתכנס ועידה רישמית, לעיני העולם, יהיו כל המדינות האלה נאלצות לחזור לעמדתן הרישמית. ייווצר לחץ כבד על ישראל. אם ישראל תתנגד ללחץ זה, תיראה כמדינה סרבנית ומפריעה לשלום, ומצד זה הבינלאומי יוחמר.

לכן מוטב לה לישראל לרכוק בי עמדתה המסורתית, המונעת מראש כל משאומתן (משאומתן ישיר בין ישראל וכל מדינה ערבית, בלי תנאים מוקדמים). עמדה זו הוכיחה את עצמה ומנעה במשך שנות ידור כל משאומתן שעלול היה להסתיים בהחזרת הגדה והרצועה.

העיקר: יחס ציבורי. גישתו של פרס טכסיתית יותר.

לדעת פרס, אפשר לגלגל את הרעיון ולהפכו למנוף מדיני, בלי כל סכנה שאכן תיאלץ ישראל להחזיר שטחים כלשהם.

שום ועידה לא יכולה להתכנס, כל עוד ישראל וארצות הברית מתנגדות להשתתפות אש"ף. שום גורם ערבי לא יוכל לבוא לוועידה בלי אש"ף. אש"ף לא יקבל את ההחלטה 242, כדרישת האמריקאים, מבלי שהאמריקאים ו/או ישראל יכירו בזכות הפלסטינים להגדרה עצמית. לכך מתנגדות וושינגטון וירושלים.

משום כך אין שום סכנה שהוועידה אכן תתכנס. אך אם ישראל תדגול בה, היא תיראה באור חיובי, בעוד שאש"ף ייראה כסרבן.

אש"ף, אומנם הסכים כי בהיכרות מוקדמת עם האמריקאים ייצגו אותו אישים שאינם חברים רישמיים באירגון, אך לא יעלה על דעתו לוותר על ייצוגו העצמאי והרישמי בוועידה בינלאומית.

אולם גלגול הרעיון יכול, לדעת פרס, להביא לחידוש היחסים בין ישראל וברית המועצות, להדק את הקשרים בין ישראל, ירדן ומצרים.

שטחים נעולים. כל הוויכוח הוא מופשט, כי גם לאמריקאים אין שום עניין לכנס ועידה כזאת, או אף לדון בה ברצינות.

מימי הנרי קסינג'ר והלאה הצליחה ארצות הברית לגרש את ברית המועצות כמעט לגמרי מהעולם הערבי, ואין לאמריקה שום עניין בהכנסתה בחזרה בשער הראשי, באמצעות ועידה בינלאומית. הדבר אינו בא כלל בחשבון, אלא במיסגרת של מקהיזומכר גלר כאלו בין שתי מעצמות העל, ותמורת מחיר כבד.

איזה מין ועידה? אילו היתה מתכנסת בכל זאת ועידה בינלאומית, מה היה צורתה? גם על כך אין שום הסכמה.

לדעת פרס, היא "תלווה" את המשאומתן. יהיו נאומים חגיגיים של נציגי הגדולים, ואחר כך יפרשו הצדדים לחרדים צדדיים וינהלו במשך ימים או חודשים משאומתן ישיר — ישראל עם מישלחת "ירדנית-פלסטינית", בלי אש"ף, ישראל עם סוריה, וכו'. רק אם תושג הסכמה בין הצדדים במשאומתן ישיר זה, יכנס שוב הדפורום הכללי כדי לברר על המוגמר.

לדעת שמיר, זוהי אוטופיה. הגרד לים ירצו לכפות פיתרון. אם הצדדים לא יגיעו להסכמה ביניהם, כפי שיש להניח, יבואו הגדולים ויציעו תוכנית משלהם. כך גם התבטא השבוע המלך חוסיין באירופה.

בעיני פרס אין סכנה כזאת — ולו רק מפני שכפועל אין הסכמה בין וושינגטון ומוסקווה, והאינטרסים שלהם מוגדרים.

ביצה שלא נולדה. אילו היה כל זה מעניין את הציבור הישראלי, זה יכול היה להוות סלע מחלוקת יעיל בין הליכוד והמערך לקראת הבחירות הבאות. אך הציבור הישראלי הוא ציני, והוא יודע כי זוהי מחלוקת מלאכותית. ההבדל בין הליכוד והמערך הוא טכסיטי בלבד, והוויכוח כולו הוא על ביצה שלא נולדה — ושאלו כרעג גם שום סיכוי שתיוולדה.

איך קונים ראשות-משלה ב-1.8

מיליון דולר ★ איך עושים עסקה

פלילית עם מיפלגה גדולה ★ איך

נוחנים מתנה לראשות-משלה בדרך

שענון למר

פרס

ואמר לו בפשטות: "תן לי את ה-800 אלף דולר"
לא ברור כמה כסף הלך לתנועה, ומה נשאר ביד אונגר.

ובחבריו. שימעון פרס הלך לקינות אותם, משוטו כמשמעותו, כפי שקונים כל סחורה אחרת. כך קנה את ראשות-הממשלה. וכך נעשה הדבר: אחד מראשי יחד הוא רמי אונגר, חברו האישי הקרוב ושותף-לעסקים של עזר וייצמן. אונגר — אישהי-סקים הפרטי — היה חייב לבלס 2.5 מיליון דולר. בלס לחץ עליו, כדי להכריח אותו — לדבריו — למכור את

בלס נפרד מפרס (אחרי הלוויית מזכירתו)

תח למי שרווקא נכשלו בבחירות: עזר וייצמן וחבריו, שנבחרו מטעם תנועת יחד, שהוקמה בחיפזון ערביה-בחירות. רשימה זו נכשלה, והכניסה לכנסת שי לוש חברים בלבד. אולם שלושה אלה היו לשון המאזניים. הליכוד לא יכול היה להקים ממשלה בלעדיהם. אך בעזרתם (ויחד עם הדתיים והדתחיה) יכול היה להקים ממשלה בלי המערך.

זהו סיפור מחריר על שחיתות ציבורית ואישית, של הפרת-חוק. זהו סיפור על קניית ראשות-ממשלה לישראל בכספו של נר כל ופספס. זהו סיפור של קניית מיפלגות גרד לות וקטנות, אישים ככירים ופחות-כיכרים. הוא מטיל אור גורא על המתרחש בצמרת המדינה — על אווירה של הסתאכות ושחיתות העולה על כל דמי יו.

הוא פורסם השבוע, ובקושי יצר אדווה קטנה בחיים הפוליטיים. איש לא התרגש ביויתר.

עדי מדינה

יד בלס. העומד לרדן בשל מע שרדימיה בקנה-מידה אדיר, רצה להיות עדה-מדינה. הוא הציע עיסקה ליוסף חריש, היר עץ המישפטי לממשלה: להעיד נגד ראשי מיפלגת-העבודה, תמורת עיסקת-טיעון ושיחרור מעונש בתיק שלו. חריש הוא אישה-מימסר בה"א היריעה, שהוכא לתפקידו על-ידי המימסר כדי לעשות את מלאכתו של המימסר. מובן מאליו שדחה את העיסקה בשתי ידיים.

אבל בלס לא הירפה. הוא איים על ראשי מיפלגת-העבודה בנילוים, אם לא יוציאו אותו מן הבוק. ראשי העבודה לא יכלו להיענות לו. מחשש פן ייוודע הדבר לליכוד. הליכוד היה עט על המציאה, אחרי שהמערך חשף את השחיתות המחרידה של הליכוד, שגבה הון מרמאיקרקעות כגדה המערבית למימון מערכת-הבחירות שלו.

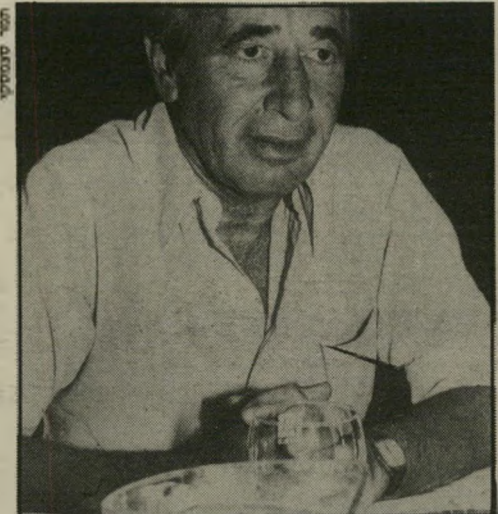
תחילה גילה בלס פרטים קטנים, על החשבון. הם נגעו לתרומות קטנות של המערך. כשזה לא עזר, מסר השבוע סקופ גדול — אך לא אחרון — לשאול אברון, כתב הצהרון חד-שות.

חדשות לא הבחין בגודל הסקופ, או שלא היה מעוניין להבליט אותו יותר מדי. הוא הקדיש לו פינה קטנה בעמוד הראשון, ואת העמוד מס' 11 בגליון. רוב הקוראים של אותו גליון כלל לא שמו לב לגילוי המרעיש.

אולם זהו סקופ השנה. שאינו נוסל מן הסקופ של פרשת-יפת — אם טורחים לנתח את המשי מעזת האמיתית שלו. בלס הפך לער-מדינה — מסוג אחר.

קונים ראשות-ממשלה

משמעות העיקרית היא: אפי שר לקנות בישראל את ראשות-הממשלה. במילים אחרות: אפשר לקחת פוליטיקאי ולהפוך אותו לראשות-הממשלה, על-ידי קניית מנדאטים בסיווגנות. זאת עשה רויד בלס. כשהסתיימו הבחירות לכנסת ה-11, הסתבר כי המיקרה הנחיל עמדת-מפ-

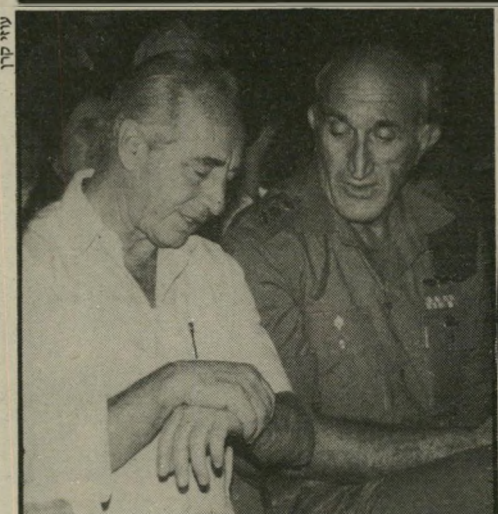

הסר טכסיתית

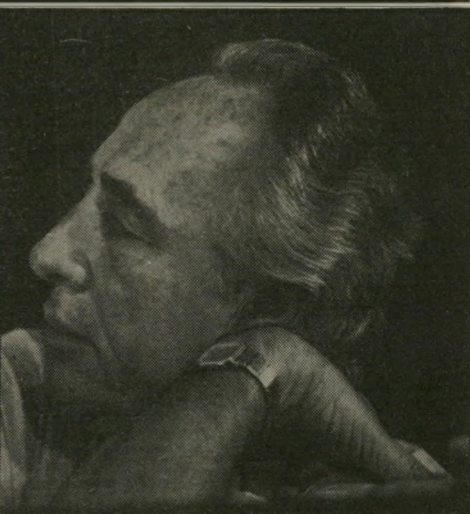

עזר צמיר

זעה את השענון!

עזר צמיר

פייל פרא

העיסקה כולה מסריחה בצורה שלא תיאמן גם בישראל. התוצאה: בלס קנה את ה-800 אלף דולר, שהצטרפה למערך. פייל רס הפך ראשות-הממשלה. הבנות. בלס נתן לאונגר 800 אלף דולר במזומן, בצורה של הלוואה פיקטיבית שלא הוחזרה מעולם, וניכס מיליון דולר נוספים מהחוב שאונגר היה חייב לו — גם זה כלי רישום. אחרי שזה סוכס עם פרס, אונגר טילפן לבלס

המיפלגה. כך, על-ידי תשלום לארם פרי, נקנתה ראשות-הממשלה, כמו בגרועות שברסובליקות הבנות. בלס נתן לאונגר 800 אלף דולר במזומן, בצורה של הלוואה פיקטיבית שלא הוחזרה מעולם, וניכס מיליון דולר נוספים מהחוב שאונגר היה חייב לו — גם זה כלי רישום. אחרי שזה סוכס עם פרס, אונגר טילפן לבלס

גם המערך יכול היה להקים ממשלה בעזרת השלושה שלא יחד, בלי הליכוד, אילו רצה להזדקק לקולות רב"ח והרשימה המתקרמת. אולם המערך ועזר וייצמן שללו זאת. המערך היה מוכן להקים ממשלת אחדות-לאומית, אך בתנאי ששימעון פרס יהיה ראש-הממשלה הראשון. כי עיני פרס, זה היה תנאי-בל-עיובר, חי שוב מכל דבר אחר. הדבר היה תלוי בעזר וייצמן